

Kool metsavahimajas 1.

Teeharul pöörasime kõvasti treppis kõpu asfaldilt kuusateele. Näiliselt otse läks erikooli ja poe poole suunduv teeharu, mispidi võõrad reisimehed pahatihti majakasse loodavad jõuda. Meie sõitsime teist haru pidi kuus või seitse kilomeetrit Kalana poole ja jäime pidama Metsavahi peatuse juures. Meid jooksis tervitama kollihakatis Betty, keda tegi üllirõõmsaks fakt, et keegi tuli. Kohe teatas uksele ilmunud mehehakatis Andreas, et teised on tunnis. Paistis, et neil mõlemal LIIGA noorel oli teisteta pisut igav ...

Olime jõudnud vastsetl taasasustatud Kõpu Algkooli praegusesse, loodetavasti ajutisse asupaika. Uus koolimaja lubatakse ehitada poe ja erikooli lähedale. Siinses on nagu vanastigi üks koolituba ja koolimeistri korter äsja remonditud talumajas koos. Ega siin peale koolitua ja esikus seisva riidenagi koolile muud kuulugi. Et aga koolilapsi pole just palju, tullakse esialgu toime.

(Järg 2. lk.)

Kool metsavahimajas 2.

Lapsed istusid parajasti matemaatikatunnis. I klass lahendas pingsalt ülesannet, kui palju on $6+2$ ja $7+2$. Ja ehki üks väikemees arvas, et kõik teeb kokku kümme, jõudis enamik õpetajat rahuldava tulemuseni. Igal juhul olid nad päris uhked selle üle, et oskavad

liita nii suuri arve. Martin teatas akna alt, et tema oskab isegi sada ja sada liita. Oskas-ki.

Kuni neljaliikmeline I klass ilusaid numbreid «2» ritta maal- lis, tegeles õpetaja Aiki Altmäe II klassiga, kellest sel päeval oli kohal vaid 50%, sest üks

poiss, Hendrik Roosna, oli kodu- dus haige.

Minu palvel kirjutasid nad kõik oma nime paberile: Mar- tin Kallas, Maarja Roosna, Ri- ho Volens ja Raivo Oravas kui I klassi lapsed trükitähedega ja II klassi poiss Jüri Valk kirjatähedega.

Õpetaja Aiki Altmäe ja pool II klassi ehk Jüri Valk.

I klass rehkendamas.

Vahetunnis oli vaatamisväärsuseks suur auk.

Kuna õpetaja kuulutas välja vahetunni, pandi ruttu jopid selga ja mindi õue. Kõigepealt pidime maja taha minema suurt kohalikku vaatamisväärsust vaatama, mis alles eile väge- vate masinatega kaevatud. Oli- gi auk, suured settekaevurõn- gad sees. Peagi pidi selle augu kohale kerkima koda koos täht- sa asutusega, et enam poleks sel, kes välja palub, vaja sõna tõsisel mõttes väljakäiku min- na.

Auguga põhjalikult tutv- nud, läksime maja ette, kus muist seltskonnast asus liiva- augus Andrease autodega põ- ristama, teised jooksid koos Bettyga ringi. Aga siis tuli läbi rohu Ripats ise, imepisike ime- kirju kassipoeg. Loomulikult PIDID kõik teda silitama. Eel- kõige muidugi Maarja, ainuke tüdruk terve kooli peale.

«Mis sa teed, kui kogu Oja külas pole ühtki teist tüdrukut, ja nüüd tuli välja, et ka Kala- nas ja Hirmustes ei ole,» sele- tas ta ise. Küsisin poistelt, kas nad oma ainukest tüdrukut hoiavad ka. «Rohkem neid ju pole,» kõlas diplomaatlik vas- tus.

Õpetaja kutsus lapsi emakee- le tundi. Martin jõudis veel teatada, et oli eile liiklusee- kirjade raamatu läbi lugenud. «Laste oma,» lisas ta täpsustu- seks. Õpetaja pisut kahtles, kas just päris läbi. Iseasi kui Maar- ja, kes lugevat juba üsna sora- valt.

Ja siis nad läksid kõik üks- meelselt taas klassituppa õppi- ma — nii õpilased kui ka alga- ja õpetaja.

Tiia PAUSKA jutt ja
Mart Mõniste pildid